

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

“Ο Στραβοζέρης μαθαίνοντας ότι η μόνη δουλειά που είχε να κάνει ήταν ν’ ανοίξει μια τρύπα σ’ αυτό τον τοίχο άναςανε. Φανταζόταν ότι ο δόν Διάς θα τον μεταμφεύζοτανε για κανένα καταχθόνιο έργο. Και άρχισε την δουλειά του.

“Επανερχόμαστε τώρα στην αφήγησή μας στο σημείο όπου την αφήσαμε.

“Ο Στραβοζέρης άκούγοντας τη φωνή του άφέντη του, άφησε τη δουλειά του και γύρισε προς τα πίσω.

“Ο δόν Διάς εκάθησε σ’ ένα σαμάνι ζ’ έξετάσσε με προσοχή πόση δουλειά είχε γίνει από την περασμένη μέρα.

— Μά τον Άγιο Ίάγο ! φώναζε, τελειώσαμε !

— Τελειώσαμε ! είπε ζ’ ο Στραβοζέρης εκπληκτος.

— Τώρα πήγαινε έσύ ν’ αναπαύηθης. Σε λίγο δε θαχω πιά την άνάγη σου, μά ούτε και σ’ό θάχης την άνάγη κανενός.

“Ο Στραβοζέρης πήγε στο κελλί του ξεαλωήθηκε και σε λίγο κοιμήταν βαθειά.

“Ο ισπανός άφρου τον εκλειδωσε ξαναγύρισε και χώθηξε μέσα στην τρύπα σά φειδί, κρατώντας μά μικρή άξίνα.

“Όταν έφθάσε στην άκρη της τρύπας πού την έφραζε μά πλάκα έχωσε την άξίνα μέσ’ από τις χαμοάδες.

“Σε δέκα λεπτά ή πλάκα είχε βγει από τη θέση της. “Ο δόν Διάς τότε έβγαλε το κεφάλι του και κοιτάζε έξω.

Είδε μά θανάσια αΐθουσα γεμάτη βιβλιούηδες, χάκινα αγάλματα, τρόπαια και πανοπλίες. Εΐταν φημηή.

— Τό σπουδαστήριον ! ψυθύρισε ο Ίσπανός. Οί ύπολογοί μου είναι άνοηθείς.

“Επειτα βγάζοντας όλο το χομί του από την τρύπα, βρόδηξε μέσα στην αΐθουσα άφογχοστάττης, μά δέν άκουσε τίποτε. Τότε ο δόν Διάς διέσπασε την αΐθουσα και διειδυήθηκε προς μά μεγαλοπρεπή χαμοάρηνη σάλα πού την ανέβηξε.

Βρόδηξε μπρός σε μά κλειστή πόρτα. Λοζίμασε νά την άνοιξη μά του ζίκου, είναι κλειδομένη. “Ο Ίσπανός έβγαλε τότε άπ’ την τσέπη του ένα χομιάτι χερι, τό θέρμανε μέσα στό χέρι του και πήρε τό άποτύπωμα του κλειδιού.

Τη στιγμή εκείνη άκούστησαν φρονές στό έσωτερικό του μεγάρου. “Ο Ίσπανός βάτηριξε τη σάλα τρέχοντας, χώθηξε μέσα στην τρύπα του, ξανάβαλε την πλάκα στη θέση της και τη στήριξε γερά. “Επειτα άλλώνοντας τό χέρι του μέσα στό σοκάδι, ειπε :

— Οί δύο μας τώρα, κόμη της Θούνης !

V

Στό «Μπρούτζινο Τέντζερ»

Όταν μόλις όχτώ τό προΐ ή όρα και τό καηλειό του «μπρούτζινο τέντζερ» είχαν γεμάτο πελάτες.

“Υπήρχαν εκεί ένα πλήθος ναίτες, βαρζάηδες, ψαράδες, διάφοροι τεχνίτες, στρατιώτες και ύπηρέτες. “Όλοι γελούσαν, βλαστημούσαν και τσούγκιζαν τά ποτήρια τους. Κί’ όλοι μιλούσαν για τό ίδιο γεγονός. Τό όνομα του κούπητος της Θούνης έβγαϊνε από τά στόματα όλων συνοδευόμενο μ’ εύλογίες και έπευφημιες.

Κί’ ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, ο γνωστός μας κρη Κοχηφέρ, καθισμένος στον πάγκο του—κάπως χλωμός από τη λύπη πού του είχε προσενήσει ή εξαφάνισις της ανεμιάς του Μαγδαληνης,— μετείχε κ’ αυτός πού και πού του γενικού ένθουσιασμού, φωνάζοντας : «Ζήτω ο κόμης !».

“Όστόσο κανένας δέν πρόσσε σε καμιά δεκαπενταριά ύποκειμενα του σκιοιου και του παλουκίου, πού, καθισμένα σ’ ένα τραπέζι σε μά σκοτεινή γωνιά, δε συμπιεζαν στο γενικό ένθουσιασμό. Καθένας του έφερε στη ζώνη του ένα μαχαίρι πού έλαμπε και ένα σπαθί άνοιχμένο, μά άν τά άλλα τους ήσαν της ώρας, τά ρούχα τους ήσαν κουρелиασημένα.

Καθόνοντας όλοι τους μαζεμένοι γύρω από έναν παληόγερο, πού τους μιλούσε σε χαμηλό τόνο.

— Τι γκριλιάζει ; τους έλεγε. Μήπως φανταστήκατε πώς ή ζωή αυτή θα ήταν παντοτεινή; Εΐτανε βέρβαια πολύ εύχάριστο νά γυμνώσουμε τους πολίτες, ν’ αρπάζουμε τά χρήματά τους, νά κλέβουμε τά κορίτσια τους, μά νομίζετε ότι οι στρατιώτες του βασιλέως θα μπορούσαν ν’ άνέχωνται έπ’ άπειρο την κατάντιαση αυτή ;

— Και γιατί όχι ; ειπε τότε κάποιος.

— Γιατί σήμερα πιά δε μάς χρειαζόνται. Μάς άνεχόντουσαν όσο καιρό μπορούσαν νά φρωτώνουν τά κατορθώματά μας στην πλάτη των διαμαρτυρουμένων. Μά τώρα ξεαθάρισαν πιά τις ύποθήσεις τους με αυτούς. Και έπειδή τους είμαστε έννοχλητικοί νομιζώ πώς είναι φρόνιμο νά κόβουμε από δώ.

“Ολοι άρχισαν νά γελούν.

Μά ο ζένος άπάντησε μ’ ένα ήσυχο τόνο :

— Ναι, σάς τά φέρνω.

(Ακολουθεί)

“Η όμίθυρος ξέσπασε σε βλαστήμιες, για νά διαμαρτυρηθή.

— Εΐχα δικιο, ειπε τότε κάποιος πού τον έλεγαν Σαλβαδόρ, όταν σās έλεγα ότι ο λοχαγός Ταγιεφέρ έχει γίνει πιά δευλός κί’ από μά γρηά.

“Ο Ταγιεφέρ, πού βρισκόταν κί’ αυτός εκεί, έτοιμαζόταν ν’ άπάντηση στον ήβριστη του, όταν μά όζλοβοή των πελατών του καηληείο δυνατότερη από τις προηγουμένες έπέσφσε την προσοχή του.

— Άζουτε, ειπε. Μου φαίνεται πως όλη αυτή ή φασαρία έχει κάποια σημασία. Κάντε πως θέλετε νά επιβληθήτε σ’ αυτούς τους μεθυσιμένους για νά σωπάσουν, και θα δητε άν με τις φρονές τους δέν έθουν στρατεήματα νά τους ύπεραπισθούν.

— Και έπειτα ;

— Και έπειτα θα λάβετε την τιμή νά κάνετε τη γνωριμία της χομιάλας.

“Όλοι όσοι τον άκουσαν, ανατόχιασαν. “Ο Ταγιεφέρ έξακολούησε :

— Έχω άκόμα νά σās άναγγείλω ότι δύο τάγματα ίπικου φθάνουν από στιγμή σε στιγμή στην Τουραϊνή με μόνο σολό νά κάνουν τη γνωριμία μας.

“Η είδησις αυτή έφύζοτανε όλους τους καζούργους.

— Τό μόνο πού μάς μένει νά κάνουμε είναι νά πάρουμε τά βουνά, συνετίρανε ο Ταγιεφέρ. Έκτός άν προτιμάτε άπ’ αυτό την χομιάλα, τότε πιά θα φύγω μόνος μου.

“Ενώ τελειώνε την κουβέντα του, ένα χέρι άκούπησε στον όμο του και μά φωνή του ψυθύρισε :

— Όχι, εσεις δε θα φύγετε, λογαζέ !

“Ο Ταγιεφέρ ανατόχιασε κί’ έστρεψε πίσω του έτοιμος νά τραπήξη τό σπαθί του. Μά, καθώς ειπε ότι ο άνθρωπος πού του μίλησε είναι άοπλος, ήσυχασε.

Μπρός στους καζούργους στεκόταν τώρα ένας άνθρωπος πολύ ήσυχός κί’ αδύνατος, ύψηλός άναστήματος, ο όποιος τους απέτινε ψυχή.

“Από τό έξωτερισό του έδειχνε πως είναι δικαστικός ή ήρωϊμένος.

“Ο Ταγιεφέρ τον έξετάσσε από τό κεφάλι ως τά πόδια και χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Ποιός είσαι σύ και τί μάς θέλεις ; ρώτησε.

“Ο ζένος τότε άπάντησε με στόιμο :

— Εΐται τό χέρι πού τιμωρεί κί’ ο λόγος πού θεράπει !

— Τι είν’ αυτά πού μου φέλεις ; τον διαζοιρη ο λοχαγός θυμωμένος.

— Έγώ τον ζέρω ! φώναζε τότε ο Σαλβαδόρ ! Εϊνε ο περιφρμος ήεροζήρης των διαμαρτυρουμένων.

— Ποις ! αυτός ο σκυλλιασμένος πού άνεβαινει σάθε ψήλωμα για νά ερεΐσει τά πρόβάτα του νά σπάζουν τά ειζονιάματα ;

— Ναι, αυτός ο ίδιος, λογαζέ !

— Και τί μάς θέλεις ; ρώτησε πάλι ο λοχαγός τον ζένου.

— Εχουμαι νά σου δώσω μά συμβουλή. Νά μη φύγης από την Τουραϊνή.

— Και για ποιό λόγο νά μη φύγω;

— Για τό συμφέρον σου.

— Τό συμφέρον μου, καλέ μου παπά, ή καλύτερα τό συμφέρον του λαμου πού με προστάζει νά φύγω άμέσως χιλιάδες λείγες μακρού από δώ.

— Έτσι ; φώναξε ο ήεροζήρης, ή’ αφήσετε λοιπόν νά φύγη από τά χέρια σας τό χουσάρι πού σās παρουσιάζεται εύκαιρία νά μαζέψετε με τό τσουβάλι ; ή’ αφήσετε άνέγγιχτη την εκκλησία του άγιου Κεντίνου στην οποία όλα τά πλούτη της Τουραϊνης είναι σπιβαμένα;

— Έ, παπά μου, άλλου τά λόγια αυτά ! Μη μάς άνοιγεις παλιές πληγές !

— Άνόητοι ! άπάντησε ο άγνωστος. Φοβάστε ! Έμπρός, σηκώθητε όρθιοι και ρίξτε τά εμπόδια πού παρουσιάζονται μπροστά σας !

— “Ο ! ω ! ειπε ο Ταγιεφέρ γελώντας, αυτή εινη ή συμβουλή σου ;

— Ναι.

— Και τί έχεις νά κερδίσεις έσύ άν κάνουμε όσα μάς λές ;

— Θέλω την καταστροφή των καθολικών και τον θρίαμβο των διαμαρτυρουμένων.

— Πολύ καλά ! ειπε τότε ο Ταγιεφέρ χοροΐδευτικά. Και δέν άμφιβάλλω ότι μαζί με όλα αυτά μάς φέρνεις και τά μέσα για νά μπούμε μέσα στην εκκλησία.

“Όλοι άρχισαν νά γελούν.

Μά ο ζένος άπάντησε μ’ ένα ήσυχο τόνο :

— Ναι, σάς τά φέρνω.

(Ακολουθεί)

Βρόδηξε σε μά αΐθουσα με βιβλιούηδες